

tirage 5000 exemplaires

Thế Giới đi đâu

160 Pièces
INDO-CHINOIS

435

Thế-giới cứ đi, đi mãi, nhưng chuẩn-
đích của cuộc viễn-du ấy là gì,
quyển sách này sẽ tỏ rõ.

Giá 1 xu

Số 6

160 Indoch
Pièces

435

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 22803

TẠI SAO CÓ QUYỀN SÁCH NÀY ?

Nếu ta ngưng thần định trí trong giây-lát mà găm xem mọi sự xảy ra trên thế-gian này, nào chiến-tranh, nào khủng-hoảng, nào đạo-đức suy-vong, nào vật-dục bông-bột, thì ta bất-giác phải than rằng: «Ôi! Lòng người hư-hoại thay!»

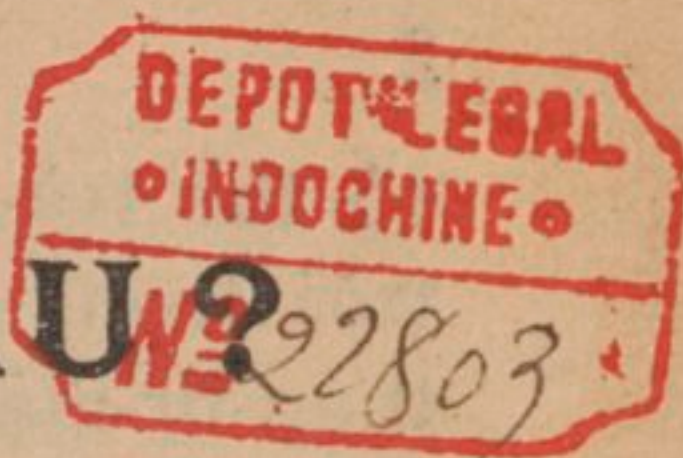
Bao nhiêu phương-thế của loài người xưa nay tìm ra để vãn-hồi tình-cảnh thương-tâm, nguy-ngập ấy đều tự chứng là vô-hiệu cả. Cần có sự can-thiệp từ thiên-thượng, cần có Đấng siêu-phàm cứu-giúp. Sự can-thiệp ấy, sự cứu-giúp ấy, độc-giả sẽ thấy tả-vẽ bằng những lời đơn-sơ, thành-thực trong cuốn sách nhỏ này.

Hỡi ai bấy lâu bị sóng gió tội-lỗi dỗi-dập, hãy trao bánh lái của linh-hồn mình cho Đức Chúa Jêsus-Christ! Hãy hiểu-biết Ngài, quì xuống mà tiếp-nhận Ngài làm Cứu-Chúa!

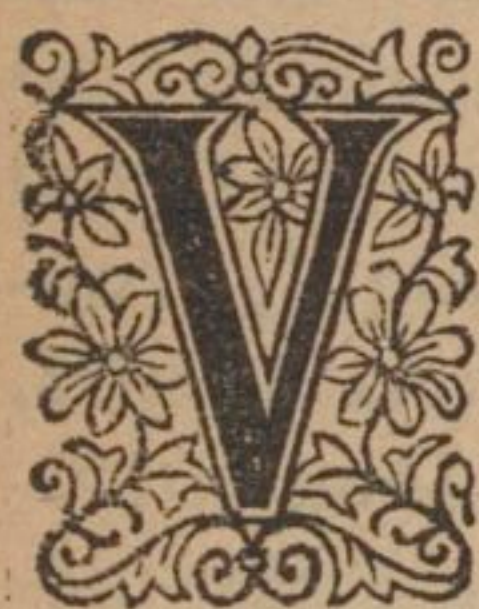
Xem hết sách này, xin cho người khác xem và đến các nhà giảng Hội Tin-Lành khắp xứ Đông-Pháp mà hỏi.

THẾ-GIỚI ĐI ĐÂU?

(NHÌN CÂY THẬP-TỰ)

«Tôi chẳng biết sự gì khác ngoài Đức Chúa
Jésus-Christ, và Đức Chúa Jésus-Christ bị đóng
đinh trên cây thập-tự» (I Cô-rinh-tô 2: 2)

ỒN là con nhà danh-giá, học-thức uyên-thâm, ông Phao-lô rất dễ biện-luận về luân-lý hoặc triết-lý của đời. Nhưng, lạ thay, từ khi bị tình yêu-thương của Đức Chúa Trời chiến-thắng, ông chẳng ngại lao-tù, cực-khổ, cứ đi từ thành này đến thành khác mà kêu-la rằng: «**Tôi chỉ biết... cây thập-tự.**» Cây thập-tự nhắc cho ta nhớ tuyệt-điểm tình yêu-thương của Đức Chúa Trời. Có lẽ nhiều người lầm tưởng Đức Chúa Jésus, cũng như nhà đại-hiền *Socrate* thuở xưa, đã bị giết vì giảng đạo-đức. Nếu chỉ có thế thôi, thì danh của Đức Chúa Jésus, cũng như danh của *Socrate*, chỉ mập-mờ in trên ký-ức người đời, và dấu in ấy sẽ theo thời-gian mà tiêu mất.

Nhưng không! Danh Ngài vang-động bốn phương như tiếng sấm kêu-gọi khách trần tỉnh-thức! Còn sự vang-động ấy chính là **kết-quả phi-thường** do Ngài chết trên cây thập-tự. Ví thử loài người

có thể trừ-bỏ muôn-vàn tinh-tú lấp-lánh trên từng trời trong-trẻo kia, họ cũng không thể nào trừ-bỏ thập-tự-giá ra ngoài đạo Tin-Lành được. Vậy, xin mời anh em cùng tôi ngược mắt lên núi Sọ, là nơi Đức Chúa Jêsus chịu chết, để gần xem thập-tự-giá dạy-dỗ chúng ta những gì.

I.—THẬP-TỰ-GIÁ TỎ RA SỰ HI-SINH

Người ta phải đốn một cây tươi-đẹp, phải chặt nhánh rậm lá xanh, phải xẻ lấy hai tấm, rồi kết lại thành thập-tự-giá. Cũng vậy, Đức Chúa Jêsus phải lìa ngôi báu trên trời, trút bỏ mọi sự cao-quí, vinh-hiển, rồi **phó mạng sống để đền tội loài người**. Tôi vẫn giữ mãi trong lòng mỗi cảm-động thâm-thiết do đọc bài thơ của một thi-sĩ nước Pháp mô-tả sự chết của Đức Chúa Jêsus theo cách bà Ma-ri, mẹ Ngài, hỏi chuyện Ngài. Đại-ý cuộc đàm-đạo ấy như dưới :

—Con sẽ chết lúc đêm khuya, ở nơi kín-đáo chẳng?

—Không, giữa ban ngày và ở nơi muôn mắt ngó-xem.

—Chung-quanh con sẽ có bạn-hữu yêu-dấu chẳng?

—Không, bạn-hữu đều tránh xa, chỉ có kẻ thù-ngịch.

—Con sẽ nằm trên giường êm-ấm mà chết chẳng?

—Không, con sẽ bị treo trên cây thập-tự.

—Con sẽ chết lúc già-nua, yếu-đuối chẳng?

—Không, chính lúc còn thanh-niên, mạnh-khỏe.

—Xác của con sẽ được chôn-cất lạnh-lặn cả chẳng?

—Không, sẽ bị giáo đâm, đinh đóng.

—Con sẽ chết với những bậc hiền-triết, quân-tử chẳng?

—Không, con sẽ chết giữa hai tên trộm-cướp.

—Tội-nghiệp! Có sao con phải chịu nông-nỗi dường ấy?

—Để làm trọn thánh-ý của Đức Chúa Cha và để cứu-vớt loài người khỏi tội.

Ôi! Trước cảnh-tượng thiên thảm địa sầu ấy, ai mà chẳng chau mày, sa lụy? Hỡi tội-nhơn, có sao còn cứng-cỏi, chẳng chịu tin-nhận Ngài? Anh em đáng phải nói rằng: «**Jésus chết để làm trọn thánh-ý của Đức Chúa Cha và để cứu tôi khỏi tội.**»

Đêm kia, có người chiêm-bao thấy Chúa bị đóng đinh trên thập-tự-giá, một tên lính giơ giáo đâm Ngài. Bất-bình, người xông đến đánh tên lính, nhưng người kinh-ngạc và hổ-thẹn khôn xiết, vì tên lính ấy chính là mình. Hỡi anh em, Giu-đa đã bán Chúa, kẻ thù đã lên án Chúa, ông tổng-đốc Phi-lát đã giao Chúa cho dân-chúng, quân-lính Rô-ma đã đóng đinh Chúa. Họ là thủ-phạm đáng hình-phạt nặng-nề, nhưng người thủ-xướng tấn thảm-kịch ấy là chính anh em và tôi. Chính tội-lỗi của anh em và của tôi đã giết chết Ngài. Chính Ngài đã chịu chết để đền-bồi tội-lỗi của anh em và của tôi.

Hãy quì gối xuống trước thập-tự-giá, ngược mắt nhìn-xem Đức Chúa Jêsus đã chịu chết vì có mình. Hãy để quyền-phép do sự chết của Ngài hành-động trong mình, thì anh em sẽ thấy tánh-tình, chí-hướng, thói quen, sở-thích và toàn-thân mình đổi mới.

II. THẬP-TỰ-GIÁ TỎ RA ĐẠO TIN-LÀNH CÓ TÍNH-CÁCH THIÊN-THƯỢNG

Từ khi tổ-tông nhơn-loại sa-ngã, có lắm bậc thương-xót kẻ trầm-luân, bèn lập lên đạo này, thuyết khác, cốt đem tội-nhơn đến gần Đức Chúa Trời. Họ coi việc phúc-đức và sự sửa mình, tụng-niệm, khổ-tu, lập đàn sám-hối như cái thang vững-chắc đưa mình đến tận thiên-đàng. Nhưng đương khi họ gánh tội-lỗi trên vai, thì sự mơ-tưởng đến gần Đức Chúa Trời chẳng qua như xuống biển mò kim, leo cây tìm cá.

Một ông kia tưởng phải lên thiên-đàng do cái thang từ-thiện, nên suốt đời tận-tụy cứu-giúp người cùng-khổ, bình-vực kẻ hèn-yếu. Ông tin rằng mỗi khi làm một việc thiện thì thang kia thêm được một nấc, cứ như vậy mãi thì khi qua đời, ông sẽ có một cái thang rất cao đưa mình lên tận thiên-đàng. Rồi một đêm ông chiêm-bao thấy mình qua đời và trước mặt mình thật có một cái thang bắc lên trời. Ông vui-mừng quá, bèn leo lên, nhưng leo đã đến đầu thang mà thiên-đàng vẫn còn xa lắm. Trong khi tuyệt-vọng, ông nghe một tiếng than-van thăm-

thiết rằng: «Chúng tôi hết thấy đã trở nên như vật ô-uế, mọi việc công-bình của chúng tôi như áo nhóp; chúng tôi thấy đều héo như lá, và tội-ác chúng tôi như gió đùa mình đi. Chẳng có ai kêu-cầu danh Đức Chúa Trời, hay là gắng sức đặng cầm lấy Ngài; vì Ngài đã ẩn mặt khỏi chúng tôi, để chúng tôi bị tiêu-mất bởi tội-ác mình» (Ê-sai 64: 6-7).

Vậy thì tuyệt-vọng sao? Không, vì «Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu-thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết» (Rô 5: 8). Thập-tự-giá từ trên trồng xuống, chớ không phải từ dưới đất mọc lên. Khi Đức Chúa Jêsus trút linh-hồn, thì «cái màn trong đền-thờ bị xé ra làm hai từ trên chí dưới» (Ma 27: 51). Việc ấy tỏ ra Đức Chúa Trời tự mở thiên-đàng để ai muốn vào thì được vào tự-do. Tội-nhơn cũng ví như kẻ sa xuống hang vừa sâu, vừa dốc, cần được người ở trên bờ dùng dây xuống cho mình nắm để người kéo lên, bằng không thì mình đành phải bỏ mạng, chớ chẳng có phương nào tự cứu được. Cái dây cứu-rỗi đã từ thiên-đàng dùng xuống thế-hạ, anh em hãy kíp nắm lấy để được sự sống đời đời.

Anh em hãy nhớ điều này: Đức Chúa Jêsus từ nơi vinh-hiễn cao tột hạ mình xuống nơi thấp-hèn cùng tột để đem chúng ta từ nơi thấp-hèn cùng tột lên nơi vinh-hiễn cao tột. Một giáo-

phụ Hội-Thánh đầu-tiên có nói: «Con Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Jêsus, đã trở nên Con loài người, hầu cho con loài người, là chúng tôi đây, được trở nên con Đức Chúa Trời.» Để làm thành công-việc phi-thường mà thiết-thực ấy, Đức Chúa Jêsus phải đổ huyết cho đến giọt cuối-cùng trên thập-tự-giá. Chính thập-tự-giá, hay nói cách khác, chính Đức Chúa Jêsus là cái thang chắc-chắn độc-nhút dẫn tội-nhơn lên tận Đức Chúa Trời, lên tận sự sống đời đời, lên tận bậc thánh-khiết trọn-vẹn. Anh em còn đợi-chờ chi mà không tiếp-nhận công-lao vô-giá, tuyệt-đối của Đức Chúa Jêsus.

III.—THẬP-TỰ-GIÁ TỎ RA ĐẠO TIN-LÀNH PHỔ-THÔNG

Các tôn-giáo do những bậc cao-minh, hiền-triết lập ra thường chỉ thích-hiệp với một vài dân-tộc, chớ không thích-hiệp với tinh-thần và chí-hướng của mọi dân-tộc. Vì vậy mà chẳng những không tràn ra khắp chốn được, song còn theo thời-gian mà suy-đổi là khác. Nhưng ta hãy nhìn-xem thập-tự-giá: Nó có bốn góc, tỏ ra đạo Tin-Lành thích-hiệp với muôn dân ở nam, bắc, đông, tây. **Đạo Tin-Lành có cái tính-cách phổ-thông vì Đức Chúa Jêsus là một Người phổ-thông.**

Quả thật, tánh-tình của mọi dân-tộc hiệp lại trong Ngài. Có ức triệu dân trắng, vàng, đen, đỏ thuộc về

mọi quốc-gia, mọi giai-cấp, mọi thời-đại đã đến cùng Ngài. Có vua, quan, dân, người già, người trẻ, con nít, đờn-ông, đờn-bà, tự-chủ, tôi-mọi, văn-minh, dã-man, học-thức, ngu-dốt, sang, hèn, giàu, nghèo, sĩ, nông, công, thương, tin Ngài và từng-trải cùng một ơn cứu-rỗi nhưng-không. Đạo Tin-Lành như khí trời giữ sự sống muôn dân, như mặt trời, mặt trăng chiếu sáng mọi nước, không cứ riêng gì một nước nào.

Đức Chúa Jêsus có một năng-lực vô-địch lôi-kéo đủ hạng người đến cùng Ngài. Trải qua hơn mười chín thế-kỷ, biết bao nhiêu bạn thanh-niên dâng trọn mình cho Ngài, say-mê theo Ngài, không quản nghèo-khổ, nguy-hiểm, đau-đớn và chết mất. Tại sao vậy? Vì ở trong Ngài ai nấy tìm được lý-tưởng của sự sống, mục-đích của cuộc đời, tuyệt-điểm của mọi sự cao-thượng, thánh-khiết, thiện-mỹ.

Có một đặc-điểm của công-cuộc truyền-bá đạo Tin-Lành giữa muôn dân, rất đáng được ta chú-ý. Ấy là đạo Tin-Lành càng bị bắt-bớ, thì càng tràn ra như nước lụt, đến nỗi tôi dám nói rằng Đức Chúa Trời dùng sự bắt-bớ kinh-khiếp làm cái động-lực truyền-bá Tin-Lành. Thử mở bộ Sử-ký Hội-Thánh mà xem: Hội-Thánh trải qua bao phen bắt-bớ dữ-dội, nhưng vẫn tồn-tại và mở-mang, còn chính những kẻ bắt-bớ Hội-Thánh thì đã thành tro-bụi từ lâu rồi. Giáo-phụ *Justin Martyr* đã chết vì danh Đấng Christ,

có nói rằng: «Giọt máu của người chết vì Tin-Lành là hạt giống của Tin-Lành!»

Ôi! Vinh-hiến thay đạo Tin-Lành! Nào ai tả xiết! Tiếng gọi thiết-tha của Đấng Cứu-thế có được một tiếng đáp lại chơn-thành do trái tim thông-hối của độc-giả phát ra chăng?

IV.—THẬP-TỰ-GIÁ TỎ RA ĐẠO TIN-LÀNH LÀM CHO PHỤC-HÒA

Tôi không hiệp với sáng thể nào, thì loài người mắc tội cũng không thể hòa với Đức Chúa Trời thánh-khiết và công-bình thể ấy. Vì thế nên tội-nhơn càng ngày càng xa Đức Chúa Trời, đến nỗi hầu đã quên hoặc muốn quên rằng mình ở dưới quyền Đấng Tạo-Hóa. Cái quan-niệm tốt-đẹp về Ngài thực-hữu và toàn-năng đã bị chôn-vùi dưới vũng bùn tham-dục. Thậm-chí có kẻ ngông-cuồng dám cả tiếng tuyên-bố rằng không có Đức Chúa Trời. Bởi loài người chống-ngịch và cách xa Đức Chúa Trời, là Nguồn Độc-nhút của mọi sự bình-an, vui-vẻ, hạnh-phước, nên xưa rày trên sân khấu thế-gian đã diễn ra bao cảnh thương-tâm, thảm-mục, và chính loài người chỉ là những vai trò trong tấn bi-kịch liên-miên.

Nếu chúng ta bình-tâm suy-xét, thì sẽ thấy lời trên đây chẳng phải là bi-quan, nhưng là đích-thực. *Shelley*, nhà đại-thi-hào của nước Anh về thế-kỷ thứ mười chín, có nói rằng: «Chúng tôi nhìn trước sau,

và than-thở ước-ao đều không thực-hữu ; tiếng cười thành-thật hơn hết của chúng tôi cũng nặng trĩu những nỗi đau-thương, và những bài hát du-dương hơn hết của chúng tôi chính là những bài diễn-tả các tư-tưởng ai-bi hơn hết.» Cứu-vãn tình-hình túng-ngặt này thế nào? Nếu Đức Chúa Trời không thể cứu-vãn, thì Ngài chẳng phải là toàn-năng ; nếu Ngài có thể cứu-vãn song không chịu cứu-vãn, thì Ngài chẳng phải là toàn-thiện. Song Ngài vừa toàn-năng, vừa toàn-thiện, nên đã tìm phương cứu-vãn.

Hãy nhìn-xem cây thập-tự: Trồng giữa đất trời, nó há chẳng dạy ta rằng Đức Chúa Jêsus làm cho loài người được phục-hòa với Đức Chúa Trời ư? «Vì chung Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế-gian lại hòa với Ngài» (II Cô 5: 19). Hỡi tội-nhơn đáng thương-xót dường bao, Đức Chúa Trời là Đấng bị anh em chống-ngịch, đã vui lòng giơ tay để phục-hòa với anh em, vậy anh em nỗ nào chẳng kíp sắp mình xuống mà phục-hòa với Ngài bởi tin theo Đức Chúa Jêsus-Christ?

Loài người phạm tội, nên chẳng những bất-hòa với Đức Chúa Trời, song còn bất-hòa với nhau nữa. Cha mẹ từ con, vợ bỏ chồng, anh lìa em, gia-đình lục-đục, xã-hội rối-loạn, thế-giới chiến-tranh, đều là các kết-quả tai-hại của tội-lỗi. Nhưng bóng cây thập-tự có thể che-chở cá-nhơn, gia-đình,

xã-hội và thế-giới khỏi sự tương-tàn, tương-tặc, mà khiến cho tương-ái, tương-thân. Nếu cá-nhơn, gia-đình, xã-hội và thế-giới chịu núp mình dưới bóng cây thập-tự, thì chẳng cần thảo chương-trình, ký điều-ước, nhóm hội-ng nghị, tự-nhiên khúc ca HÒA-BÌNH sẽ vang-dậy bốn phương.

Nếu các nước trên thế-giới này chịu bớt thì-giờ tranh-luận, bớt lý-thuyết trống-không, mà ngưng thần định trí thờ-phượng Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh trên thập-tự-giá, thì mây mờ-ám tiêu-tan, mặt trời lại rực-rỡ và mặt-mây nhơn-loại sẽ hớn-hở. Này, cái tình-thế rối-loạn, cái tiền-trình khủng-khiếp há chẳng phải vì nhơn-loại đã không để Đức Chúa Jêsus đứng vào địa-vị xứng-hiệp, và vì bọn vô-thần những toan bôi-xóa quan-niệm về Đức Chúa Trời thực-hữu khỏi tâm-hồn quần-chúng, sao? Anh em muốn cho thế-giới hòa-bình ư? Chính mình anh em hãy phục-hòa với Đức Chúa Trời bởi tin Đức Chúa Jêsus trước đã.

Maxime du Camp, nhà văn-hào nước Pháp về thế-kỷ mười chín, khi đi qua sa-mạc Sa-ha-ra, có một người A-ráp làm hướng-đạo. Trời tối, đóng trại, nhà văn-hào còn sửng-sốt trước sự hùng-vĩ của sa-mạc, thì người hướng-đạo hỏi rằng:

—Ông có nghe tiếng của sa-mạc không?

—Tiếng của sa-mạc! Nhà văn-hào đáp. Tiếng của sa-mạc là gì?

—Ôi ! Gió vi-vút thổi chính là tiếng thở-than của sa-mạc. Nó thở-than vì nó là đồng-vắng hiu-quạnh mà muốn hóa ra đồng-bằng xanh-tươi.

Vì từ-bỏ Đức Chúa Trời nên thế-giới và chính anh em chỉ là sa-mạc buồn tênh. Lịch-sử thế-giới và cuộc đời anh em làm chứng rõ như thế. Nếu muốn hóa ra đồng-bằng xanh-tươi, nghĩa là hưởng được sự vui-mừng, bình-an, hạnh-phước trong đời này và đời sau, thì chỉ có một cách trở về cùng Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, là Đấng đã phán rằng: «Ta là đường đi, lẽ thật và sự sống, chẳng bởi Ta thì không ai được đến cùng Cha» (Giăng 14 : 6).

V.—THẬP-TỰ-GIÁ DẠY VỀ SỰ TOÀN-THẮNG

Kìa, một tên vô-nghệ can tội ăn-cướp, bị kêu án khổ-sai ! Quan trên rộng lượng, ân-xá cho hắn, dặn rằng đừng tái-phạm. Nhưng hắn vẫn chứng nào tật ấy, và lại bị bắt giam. Quan hỏi tại sao, chắc hắn sẽ đáp : «Tôi được tha, nhưng vẫn không có kế sanh-nhai, vẫn chịu đói-rét, nên lại phải làm cần.» Quan lại tha hắn, nhưng lần này cho hắn vào một xưởng máy mà học nghề. Về sau hắn trở nên một người thợ lành nghề, làm-ăn lương-thiện.

Đó là một việc có thể xảy ra, và làm thí-dụ rõ-rệt về tội-nhơn. Theo lẽ công-bình mà phạt tội, hoặc lấy tình yêu-thương mà tha tội cũng chưa đủ. **PHẢI GIÚP CHO TỘI-NHƠN THẮNG ĐƯỢC TỘI-LỖI.**

Những kẻ lạm nhận quyền tha tội há chẳng nên nhìn-biết chỗ tối-trọng ấy? Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài vừa tha-thứ cho tội-nhơn, vừa giúp họ «có kế sanh-nhai,» nghĩa là ban cho họ linh-lực để thắng tội và làm lành.

Quyền sách này tự-nhiên bị hấp-lực kéo rơi xuống. Nhưng nếu **bàn tay sống** của tôi nâng nó lên và cứ giữ nó, thì dầu vẫn còn hấp-lực, cũng không thể kéo nó rơi xuống nữa. Cũng vậy, bàn tay có sự sống phục-sanh của Đức Chúa Jêsus nâng chúng ta lên và nắm chắc chúng ta, thì quyền-phép kinh-khiếp của tội-lỗi chẳng còn bắt chúng ta làm tội-mọi nó được nữa. Thập-tự-giá bằng gỗ; gỗ nổi trên mặt nước, chớ không chìm. **Cũng vậy, người tin Đức Chúa Jêsus vượt trên tội-lỗi, chớ không bị tội-lỗi tràn-ngập.** Tin Đức Chúa Jêsus chẳng phải là bỏ đạo cũ để theo đạo mới, và vâng-giữ những lễ-nghi cùng điều-lệ của Hội-Thánh; song chính là tiếp-rước Ngài vào làm Chủ trong tâm-hồn, và giao-phó toàn-thân cho bàn tay toàn-năng của Ngài nắm-giữ, ngõ hầu được chính Ngài làm trọn mọi mạng-lệnh yêu-thương, thánh-khiết, công-bình của Ngài ở trong chúng ta. Khi trút linh-hồn trên cây thập-tự, Đức Chúa Jêsus phán rằng: «Mọi việc đã được trọn» (Gi. 19: 30). **Chính Ngài làm trọn trong chúng ta, chớ không chúng ta cậy sức riêng mà cố làm trọn.**

VI.—THẬP-TỰ-GIÁ TỎ RA ĐỨC CHÚA TRỜI SẴN-SÀNG TIẾP-RƯỚC TỘI-NHƠN

Kìa, ta hãy chăm-chú nhìn-xem ! Dầu Đức Chúa Jêsus chịu đau-đớn khôn xiết, dòng huyết vô-tội chảy lâm-li, nhưng hai tay vẫn giang ra như sẵn-sàng tiếp-rước tội-nhơn. Thật vậy, Đức Chúa Trời chẳng những mời người ta đến cùng Ngài, song **chính Ngài đã đến cùng họ bởi Đức Chúa Jêsus-Christ.** Tội-nghiệp ! Biết bao người vẫn tránh mặt Ngài, lầm tưởng rằng Đức Chúa Trời là Đấng cay-nghiệt đày-đọa mình trong thế-gian này. Không phải vậy, bao nhiêu cảnh-trạng thảm-mục thương-tâm đều tự loài người tạo-tác, chớ Đức Chúa Trời có gây ra đâu.

Nhưng Đức Chúa Trời muốn xóa lớp tường lộn-lạo, bi-ai ấy mà bày một cảnh-tượng hạnh-phước, bình-an, hỉ-lạc. Ngài đã nhờ Đức Chúa Jêsus **chịu chết trên cây thập-tự mà bày xong rồi.** Cái điều-kiện duy-nhứt để hưởng cảnh-tượng ấy trong tâm-hồn, trong đời sống, trong gia-đình mình chính là **đến cùng Đức Chúa Jêsus,—đến một cách quả-quyết, đến vì đã dứt-bỏ tội-lỗi, đến vì cảm thấy mình yếu-đuối, vô-quyền, khốn-cùng và đói-khát trong linh-hồn.**

Một bà mẹ kia rất hiền-đức và yêu-thương con gái một của mình, nhưng con đành dứt tình máu-mủ, ra đi theo cuộc vui-chơi, và tắm thân trong-sạch sa

vào vũng bùn nhơ-bẩn. Bà rất đau-đớn, buồn-rầu, song tình thương con chẳng vì đó mà phai-lạt. Bà chụp một tấm hình trông rất thê-thảm, thuê in nhiều tấm và nhờ treo trong những nhà thân-thuộc và những cửa hàng lớn. Dưới hình có đề mấy chữ rất cảm-động: «**Con ơi! Mẹ vẫn chờ con!**»

Một năm qua, rồi hai năm, mười năm, vẫn không có tin-tức gì về con yêu-quí của bà. Rồi ngày kia, trang thiếu-nữ đã như đoá hoa tàn-tạ trước gió lạnh-lùng, bước vào một cửa hàng, sửng-sốt vì thấy hình của mẹ. Những nét từ-ái, đau-thương, sầu-khổ đánh mạnh vào tâm-hồn truy-lạc của cô đến nỗi cô khóc thồn-thức và quyết trở về nhà mẹ.

Nhưng cô không đủ can-đảm vào tòa nhà thánh-khiết vì tự biết thân mình ô-trọc; đến lúc đêm khuya, bốn bề yên-lặng, cô phần thì đói, phần thì buồn ngủ, bèn đến ngồi thui-thủi trước cửa nhà mẹ. Chẳng ngờ ngủ gật, đầu đập mạnh vào cửa, cửa mở toang. Có tiếng người trong nhà chạy ra, cô sợ-hãi khôn xiết, toan chạy đi, thì bà mẹ đã đến trước mặt. Nhờ ánh đèn điện, bà nhận-biết con mình, bèn ôm vào lòng, khóc mà nói rằng:

—Con ơi! Từ ngày con ra đi thì cửa này chỉ khép chớ không hề gài then. Mẹ vẫn đợi-chờ con, và tin rằng con sẽ về.

Thiếu-nữ vừa thương mẹ, vừa hổ-thẹn, chỉ nức-nở khóc, nhưng mẹ nói tiếp:

—Lòng yêu-thương của mẹ đối với con đã khỏa-lấp hết tội-lỗi của con. Con vẫn là con yêu-dấu của mẹ. Con đừng buồn nữa, nhưng hãy vui đi. Nhà của mẹ tức là nhà của con.

Hỡi độc-giả yêu-quí, ông hay bà, cô hay cậu đã lìa-bỏ Đức Chúa Trời, nhưng hãy để một phút nhìn-xem Đức Chúa Jêsus trên cây thập-tự, thì sẽ thấy thái-độ của Đức Chúa Trời đối với mình là thế nào, và sẽ nghe Chúa phán rằng: **«CON ƠI! CHA VẪN CHỜ CON!»** Ngài buồn-rầu, đau-sót lắm, giang tay chờ ông bà trở lại cùng Ngài. Cửa thiên-đàng vẫn mở toang để tiếp-rước anh em. Vậy, hãy đến cùng Ngài đi! Đến để được huyết báu tẩy sạch tội-khiên, để làm con yêu-dấu của Ngài.

Anh em đừng tưởng khi Đức Chúa Trời bỏ tội-nhơn xuống hồ lửa đời đời kiếp kiếp, thì Ngài sẽ vỗ tay reo-mừng như bạo-chúa mổ gan kẻ oan-uổng. Không! Ngài sẽ than-khóc, sẽ nhỏ lệ, sẽ kêu thương. Sự từ-ái cao-sâu như trời biển ấy không đủ thuyết-phục anh em dứt xiềng tội-lỗi, bẻ gông ma-quỉ, phá lưới vật-dục mà đến cùng Ngài sao? Hãy đến, ôi, tội-nhơn, hãy đến mau mau!

Có một người A-ráp chuyên nghề buôn ngọc, đi qua sa-mạc dưới ngọn lửa thiêu-đốt của mặt trời mùa hạ. Người khát nước quá, cổ khô lưỡi ráo, chơn tay rời-rạc, đi rất uể-oải. Đương ngo-ngác

tìm nơi trú chơn, người bèn đập chơn vào một cái bao, cúi xuống, mở ra xem, rồi than rằng:

—Ôi! Chỉ toàn là ngọc!

Ngọc quý lắm, nhưng lúc ấy đối với người A-ráp không quý bằng một chén nước lạnh làm cho thân-thể bớt tiêu-hao trong chốc-lát. Tuổi thanh-niên, học-thức, văn-tài, ý-định tốt-đẹp, theo đuổi lý-tưởng, giúp ích nhơn-loại, những cái ấy quý hơn ngọc, đáng khen-chuộng lắm, nhưng không thể làm thỏa linh-hồn khao-khát. Linh-hồn ta cần phải uống sự sống, uống đạo thuần-túy của Đức Chúa Jêsus, uống chính mình Ngài thì mới được thỏa-mãn và mới có thể làm cho kẻ ở chung-quanh mình thỏa-mãn. Nếu linh-hồn anh em còn như người A-ráp khát-khao trong đồng vắng kia, thì tài-năng, sức-lực, công-khó và chính cuộc đời mình sẽ uống mất cả, thật là đáng tiếc.

Vậy, hỡi tội-nhơn bấy lâu chịu cho làn sóng tội-ác và tham-dục cuốn mình đến chỗ trầm-luân! **Hãy nhận-biết rằng Đức Chúa Jêsus có thể cứu mọi người ở mọi nơi, sống trong mọi đời, thoát khỏi mọi tội.** Hãy ăn-năn tội, tin theo Ngài, nhờ-cây huyết quý-báu và vô-tội của Ngài đổ ra trên cây thập-tự, để được phục-hòa với Đức Chúa Trời, toàn-thắng tội-lỗi và hưởng sự sống đời đời. A-men!

ĐỒ-ĐỨC-TRÍ, HÀ-NỘI.

Tin-Lành là gì? Đức Chúa Trời thực-hữu chăng? Loài người bởi đâu mà có? Muốn sống một đời sáng-sủa, tươi-vui, phải làm thế nào?

Xin mời quý-vị mua và đọc

SÁCH ĐÃ XUẤT-BẢN

(chuyên bày-tỏ đạo Đức Chúa Jêsus)

Chủ mời khách kiếu	0\$03
Chân giả luận	0.05
Ngọn đèn chơn-lý.	0.05
Ngọn đuốc soi đêm	0.05
Tranh minh tâm	0.03
Ta là cái cửa	0.05
Cội-rễ muôn vật	0.01
Đức Chúa Trời độc-nhứt	0.01
Giải nghĩa sự tha tội.. .. .	0.01
Nói lược đạo-lý Chúa Jêsus.. ..	0.01

Gởi timbres và mandats cho ông Wm. C. Cadman, số 1, Phố Nguyễn-Trãi, Hanoi.

MỘT LỜI CẢNH-CÁO

Hỡi linh-hồn đương ngủ-mê ! Thức dậy mau mau ! Bầy ma-quỉ giăng kín ! Lửa đoán-phạt sa xuống ! Chạy đâu ? Trốn đâu cho thoát ?

Nghe này, lời dịu-dàng của Đấng giải-phóng, là Đức Chúa Jêsus-Christ :

«Hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho con được yên-nghỉ !»

Đến mau ! Hãy đến cùng Ngài ! Ớ tội-nhân ! Kíp đến ! Kíp đến ! Còn đợi-chờ chi ?

Hầu khắp Đông-dương có nhà Hội Tin-Lành chuyên giảng về Cứu-Chúa Jêsus. Mời bạn đến nghe cho biết Ngài càng rõ hơn.